

Fejétől búzlik a hal, avagy kecskére a káposztát

A magyar nyelvben minden társadalmi kérdéssel, az emberi viszonyokkal kapcsolatban fellelhető legalább egy találó, a lényegét a lehető legtömörebben kifejező szólás vagy közmondás. A nyelvészek szerint a magyar nyelvnek e tekinteten nincsen versenytársa.

Hát ennek tükrében mi a baj Németországban. Már rég óta dübörög a klímavédelemi politika, zöld átállás, az Energiewende, és most legújabban a szankciós politika. Ennyi ostobaság együtt, már nem semmi. De Németország még példát is szeretne mutatni mindebben az egész világnak. És még nem is szóltunk a migránspolitikáról és a „háborút csináló” magatartásról. Itt valami nagy baj lehet, tehát jogosnak tűnhetnek a címben szereplő szólások. A menekülési útvonalon egészen furcsa megoldásokkal próbálkozik a kormány. Csak egy példa a sok közül.

Működik az energiaátállítás: Németország egyre több szenet importál Kolumbiából

Postázta: [AR Göhring](#) | 2023. június 09. | [Energia](#) | [0](#) |

Szén: Ennyit a megszűnt modelltől – szinte semmi sem működik nélküle – nem csak Ázsiában! Kép: Petra Dirscherl / pixelio.de

írta **AR Göhring**¹

A közlekedési lámpás kormány országa, Németország a saját atomerőműveinek a leállítása után egyre több atomenergiából származó áramot importál Franciaországból. És most Kolumbiából származó szenet, aminek kitermelésével természetesen az ottani környezetet is szennyezik.

¹ AR Göhring: Energiewende wirkt: Deutschland importiert immer mehr Kohle aus Kolumbien. EIKE, Jun. 09. 2023.

Nincs új a nap alatt – a zöld politika régóta követi a „Tartsd tisztán Németországot – a környezetszennyezés keletkezzék valahol máshol” elvet. Mégis a szélerőművek a német erdőkben terjeszkednek, mert ezzel „egyszerre sok pénzt lehet keresni”.

A Dél-Amerikából származó kőszén importja megduplázódott 2022-hez képest. A legtöbb import szén a hírhedt óriásbányából, El Cerrejónból származik, amelyet a helyi lakosok "szörnynek" neveznek. A bánya a svájci Glencore céghez tartozik, amely jelenleg remek üzletet folytat a szűkössé vált szénpiacon. [Az El Cerrejón egy igazi környezetvédelmi káosz – a Deutsche Welle kommentárja szerint:](#)

„Ezért a vízhiány a felelős, mert a folyók, patakok szennyezettek vagy kiszáradtak. És élelmiszerhiány lép fel, mert ahol az őslakos közösségek élelmiszert termesztettek, ott [most szemet](#) bányásznak. A túlélő gyerekeknek bőrkiütései és légúti megbetegedései vannak a finom porszennyezés miatt, amit már bírósági ítéletek is bebizonyítanak.”

Nem számít, nincs más út, mondaná Habeck gazdasági miniszter vagy Graichen államtitkár. (Itt a honlapon az előző cikkünkben írtunk a Gazdasági Minisztériumban kialakult gazdasági összefonódásokról.) Feltételezhető, hogy a zöld politikusok nem feltétlenül máshol akarják elősegíteni a természet pusztítását, de annyira alkalmatlanok és irreálisak, hogy egyre gyakoribb, amikor megalapozatlanul nagy horderejű döntéseket hoznak ebben az országban. Főleg a **zöld politikusok**, akik – szinte kezdettől fogva – vagy hivatalosan nem rendelkeznek megfelelő képzettséggel, vagy csak formálisan felelnek meg. A leg példák:

- Robert Habeck: filozófus, irodalomesztétikai disszertáció.
- Annalena Baerbock: mesterdiploma nemzetközi jogból, ellentmondásos hírekkel.
- Cem Özdemir: mesterdiploma szociálpedagógiából.
- Claudia Roth: dramaturgiai tanulmányok diploma nélkül
- Katrin Göring-Eckardt: teológiai tanulmányok diploma nélkül
- Ricarda Lang: jogi tanulmányok diploma nélkül
- Omid Nouripour: német nyelv és irodalom, politológia, jog, szociológia, filozófia, közgazdaságtan, diploma nélkül.

Hát ez egy kicsit kevésnek tűnik, különösen a gazdaság és a külügy irányításához ebben a kritikus és bonyolult helyzetben.

A kőszén importja természetesen csupán egy kis eleme a közlekedési lámpás kapkodó klíma- és energiapolitikának, a magas energiaárakkal és az inflációval. Hiszen megemlítendő még a migránspolitika, az Ukrajnában folyó háborúval összefüggő szankciós politika és a fegyverszállításokban való részvétel. Az emberek már az utcán fejtik ki véleményüket, amit a kancellár egyelőre nehezen visel. Egyszerűen „háborúcsinálónak” nevezik.

A kőszénimport ügye azért különösen jellemző, mert a dekarbonizáció nagy lendületében 2022- ben ünnepélyes keretek között (a köztársasági elnök részvételével) bezárták az utolsó kőszénbányát, és leállították a korszerű 800 MW-os, még fiatalnak mondható kőszénenergiaerőműveket. A kialakult energiaválság idején nyögve-nyelve újra üzembe kellett helyezni e kőszénenergiaerőműveket és többek között - amint említettük - Délamerikából kell az üzemeltetésükhöz szükséges kőszén importálni. Azért jellemző ez a példa, mert láthatóan a klímavédelmi ideológia minden józanságot felülír. Hát nagyon is úgy néz ki, hogy a választók ezúttal bizony kecskére bízták a káposztát.

És hol tart az ellenzékbe szorult kereszténydemokrata (?) CDU? Megtudjuk egy másik cikkből. 2023. május 22-én a CDU gazdasági napot tartott Berlinben, amelyen a helyzetre nagyon is jellemző előadást tartott Prof. Dr. Gerd Ganteför, amelyet utólag **Prof. Dr. Horst-Jochaim Lüdecke** elemez. Ebből adunk rövid ismertetést.²

Részlet Ganteför professzor videójából a CDU gazdasági napján

Az elemző cikk címe:

Prof. Dr. Gerd Ganteför "megdöbbenése" a CDU 2023. május 22-i berlini gazdasági napján.

Prof. G. Ganteför nyugdíjba vonulása után fáradhatatlan YouTube-bloggerré vált a fizikai megvilágosodás terén. Számos hozzászólása közül valószínűleg a hőszivattyúkkal kapcsolatosak kapták a legnagyobb visszhangot, mivel nagy hatásúak a lakástulajdonosok és bérlők körében ([itt](#), [itt](#), [itt](#), [itt](#)).

Legújabb videója ([itt](#)) a 2023. május 22-i berlini CDU gazdasági fórumán került bemutatásra. Az ott leírt megfigyelések és következtetések „megdöbentették” őt – ezt a kifejezést minden eddiginél világosabban használta. Megfigyelései, mint mindig, műszakilag helytállóak és ebben a videóban is relevánsak hazánk jelenlegi és még inkább jövőbeli jóléte szempontjából. Azonban e munkanapon elhangzott magyarázatai és minden kapcsolódó videója, amely a klíma- és energiaátmenettel foglalkozik, sürgősen kiegészítésre szorul.

A Ganteför empatikus és gondosan kiválasztott udvarias előadásmódot használ, amely nem sérti meg az ellenzőket, hanem nagyrészt magával ragadja őket. Nincs ezzel semmi baj, kellemesen nyugodtak a videói. Ennek a stílusnak persze megvan az a hátránya, hogy a YouTube-előadásaiban szereplő kemény kijelentések gyakran lekicsinylő félreértésekké

2

Prof. Dr. Horst-Joachim Lüdecke: Der „Schreck“ von Prof. Dr. Gerd Ganteför über den Wirtschaftstag der CDU am 22.Mai 2023 in Berlin. EIKE, Jun. 05. 2023.

alakulnak, ha nem figyelünk oda figyelmesen. G. Ganteför kerüli a nyersen kimondott igazságokat, inkább empátiával és az ellenfelek iránti megértéssel ruházza fel őket.

Ennek eredményeként az ember szinte „megijed” az utolsó videó hallgatásakor. Hogyan tud egy energetikai szakember hirtelen "megijedni", aki évek óta aktívan követi az energiapolitikai fejleményeket? G. Ganteför ugyanis teljesen lemaradt arról, hogy a CDU, mint korábban konzervatív, polgári párt, messze balra tolódott, és ezért minden klíma- és energiabadarságot is a saját zászlajára tűz? Egy kritikus kortárs figyelmét semmiképpen sem kerülhette volna el a CDU évek óta tartó balratolódása, ugyanis ez még az energiapolitikájára is radikálisan kihatott, az ezzel járó végzetes következményekkel.

G. Ganteförnél azonban, kritika nélkül a fősodratú vélemény jelenik meg. A következő három álláspontot implicit módon feltételezi anélkül, hogy ezeket valaha is alapvető, szakmai és kritikai elemzésnek vetette volna alá – legalábbis videóiban nem.

1. Bízni kell az IPCC azon állításaiban, hogy a globális felmelegedés a légkörben megnövekedett antropogén CO₂ következménye.
2. Ellenintézkedések nélkül (amelyeket ma „nagy átalakulásnak” és „dekarbonizációnak” neveznek) a globális felmelegedés súlyos következményekkel jár az emberiségre nézve.
3. Ennek eredményeképpen egyfajta „energiaátmenet” globális és nemzeti szinten ésszerű és szükséges is.

Ékes magyar nyelven azt mondanánk, hogy a klímavédelem alaptéziseiben ez a tudós ember tán lefeküdt, mert érdekes módon igazán nem is állít, nem is cáfol, inkább csak felsorol.

G. Ganteför egyetlen fenntartása itt az, hogy a jelenlegi német politika által meghatározott sebesség nem megfelelő, mert nem képes magával vinni a német lakosságot, és ezért társadalmi-politikai torzulásokhoz vezet. G. Ganteför a bal- és jobboldali politikai peremek riasztóan fokozódó megerősödéséről is beszél a túl nagy "változási sebesség" következtében. Hadd emlékeztessünk arra, hogy minden politikai párt, amennyiben alkotmányunk talaján áll, a demokratikus spektrumhoz tartozik. Nincs demokratikus jog semmilyen csak "politikai centrumhoz" kötve.

Apropó: a világ lakosságának 80%-a nem vesz részt a dekarbonizációban, vagy a németországihoz hasonló **esztelen Energiewende-ben** (energiafordulatban). Ez ugyanis visszavetné őket a gyarmati időkbe, kormányaikat elsöpörnék. E helyett a legmodernebb technikai módszerekhez folyamodnak, jól tudva, hogy az energiaellátásban a legnagyobb teljesítménysűrűségű forrásokat célszerű hasznosítani, ami különösen érvényes az atomenergiára, hiszen a CO₂-probléma magától megoldódik – ha ez a probléma egyáltalán valós. Másrészt a világ azon néhány országa, amely dekarbonizációs erőfeszítéseket tesz, elviselhetetlen költségekkel és növekvő lakossági ellenállással néz szembe. Itt legkésőbb akkor ébrednek fel az emberek, amikor a nehezen megszerzett jólétük már kockán forog.

Vissza Ganteförhöz. Nem kérdőjelezi meg burkoltan a „**klímavédelem**” és az „**Energiewende**” narratíváit. Pedig éppen erre a kérdésfeltevésre van sürgősen szükség, mert ezeknek az elbeszéléseknek a megalapozott tényalapja nélkül minden további következtetés mit sem ér – körülbelül annyira értéktelen, mint a Kepler-törvények létezése előtt a bolygópályákról szóló történeti narratívák.

Hasonló a helyzet a „klíma” ismereteinkkel is. E területen még a kritikus tudásküszöböt sem értük el. Valóban olyan **káros az antropogén CO₂**, mint amilyenek a politikusok, a zöld média és az aktivista kutatók állítják? Ez az alaptézis mára antidemokratikus kényszerré vált. **Egyáltalán "védhető"-e** az éghajlat (legalább 30 év statisztikai átlagaival jellemezve), és felvetődik a kérdés, hogy **melyik éghajlati zónában** kell védeni a trópusitól a sarkiig? További kérdés, hogy **egyáltalán kell-e** az "éghajlat elleni védelmet" kezelni? Valóban „jót tesznek-e”, **pozitívan befolyásolják-e** az „energiaátmenetek” az éghajlatot? És valójában **ki támasztja alá** ezt a narratívát érthető, megfelelő számításokkal? A szerző semmi komolyat nem tud felmutatni ezzel kapcsolatban.

G. Ganteför jól elvan azzal, hogy kimondatlanul is elutasítja az éghajlati pánikkeltés alapjainak megtámadását. Egy olyan rendezvényt, mint a CDU gazdasági napja - amely szinte túlságosan megkésve foglalkozott Németország ipari nemzetként való fennmaradásával - számtalan előadással fűszereztek, amelyek közül azonban egyetlen egy sem foglalkozott azzal, hogy az "éghajlatvédelem" és a "nélkülözhetetlen energiafordulat" mögöttes narratíváinak van-e egyáltalán köze a valósághoz. Így ez a gazdasági nap egy keresztény egyházi tanácskozáshoz volt hasonlítható, amely kimondatlanul is feltételezi a Szentlélek létezését, és ebből logikailag helyesen levezet mindent, ami ebből következik.

A félreértések elkerülése végett: nem G. Ganteförnek 2023. május 22-én a CDU gazdasági napján készült YouTube-videójában szereplő, óvatosként kezelhető helyes értékelésekről, hanem a klímavédelmi menetrend indoklásáról és az energiaátállásra gyakorolt következményeiről van szó, amelyeket G. Ganteför hallgatólagosan cáfolt. És egy okos természettudós elképesztő naivságáról is szól, aki csak most "döbönt rá", hogy egy végzetes fejleményt ismert fel teljes terjedelmében. A kialakuló katasztrófa még a vakok számára is érthető. Az EIKE évek óta tartó figyelmeztetései azt mutatják, hogy már nagyon korán látni lehetett, mi készül.

A következőkben most dióhéjban kifejtjük, hogy a fent említett előfeltételek, amelyeket igaz, G. Ganteför nem állított, valóban megfelelnek-e a szigorú tudományos kritériumoknak. A félreértések elkerülése végett: az a fizikai elmélet – mely szerint a több (antropogén) CO₂ a légkörben nagyobb talajszinti felmelegedéshez vezet – nem kérdőjelezhető meg. Ennek pedig megvan az oka, mert ennek az elméletnek komoly cáfolata a szakirodalomban a mai napig nem található. Sokkal szerényebben már csak az a kérdés, hogy tudja-e egyáltalán a tudomány, hogy milyen erős ez a felmelegedés, ismertek-e egyáltalán a megnövekedett légköri CO₂ konkrét következményei, és milyen következtetéseket lehet levonni mindebből.

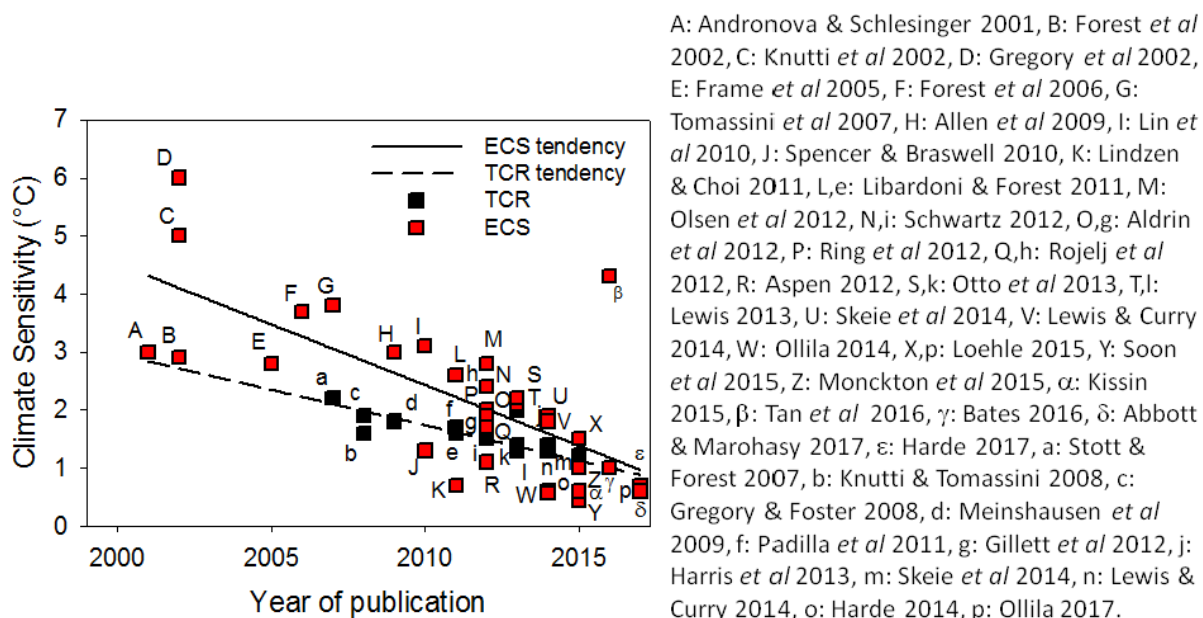
Mennyire erős a klímaérzékenység?

Az IPCC, amely nem végez saját klímakutatást, csak becsült számszerű értékeket ad az antropogén CO₂ miatti globális hőmérséklet-emelkedésre, amelyek **statisztikailag nem** alátámasztottak, és statisztikailag egyáltalán nem is támaszthatók alá! A kulcsváltozó az "klímaérzékenység" (ECS = Equilibrium Climate Sensitivity) amely azt jelzi, hogy hosszú távon hány °C-kal nő a globális átlaghőmérséklet, ha a légköri CO₂ koncentráció bármely értéknél megduplázódik - a 280 ppm-től kezdődően még hosszú út áll előttünk. Az "érték" szó előtti "bármely" azt jelenti, hogy az antropogén CO₂ hőmérsékleti hatása logaritmikus, vagy egyszerűbben: minden új CO₂-molekula kevesebb felmelegedést okoz, mint az elődje [1]. Ebből viszont következik, hogy telítődési hatásról is beszélhetünk.

Az **IPCC önkényesen választott** ECS-becslései ugyancsak **önkéntesen** kiválasztott szakirodalmi tanulmányokból származnak, így csak megkérdőjelezhető eredmények szülehetnek. Az AR5 értékelő jelentésben (2013) például az IPCC 1,5 és 4,5 °C közötti ECS-tartományt ad meg, ami 3-szoros értékkülönbséget jelent. Az AR6-ban (2021) az alsó határt lazán 2,5 °C-ra emeli, a felső határt pedig 4 °C-ra csökkenti, anélkül, hogy ezt kellően szakmailag indokolná [2]. Az AR6 vonatkozó 7. fejezete aztán nem más, mint káosz: hemzseg mindenféle ECS-értékektől, mindenki kiválaszthatja a neki tetsző értéket.

Hogyan jöhetett ez létre? Az IPCC becslései alapvetően **megbízhatatlan** klímamodelleken alapulnak, és a jövőbeli antropogén CO₂-kibocsátásra vonatkozó forgatókönyvek a mérvadóak. Az IPCC kibocsátási forgatókönyveiben az ECS felső határai - amelyeket előszeretettel idéz a média - teljesen irreálisak, mert azt feltételezik, hogy több CO₂ kerül kibocsátásra, mint amennyit a Föld összes fosszilis készlete lehetővé tenné [3]. Ráadásul az éghajlati modellek nem veszik figyelembe az 1850 előtti természetes éghajlati változásokat, mintha 1850 előtt éghajlati állandóság uralkodott volna.

Az IPCC-vel ellentétben a szakirodalmi tanulmányok egészen 0,6 °C-ig terjedően alacsonyabb ECS határértékeket is ismertetnek [4], és a szakirodalomban megtalálható klímaérzékenységi adatok idővel csökkennek is, mivel a tanulmányok egyre korszerűbbek [5] (lásd az ábrát). Az IPCC egy cseppet sem törődik a szakirodalomban szereplő újabb eredményekkel. Az IPCC AR értékelő jelentésekben magyarázat nélkül figyelmen kívül hagyják őket. Az igazságszolgáltatásban ez a legfontosabb védőtanúk meghallgatása nélküli elítélésnek minősülne! Egy olyan doktorandusznak, aki bizonyíthatóan elutasítja más szerzők eredményeit, aligha lenne esélye egy tisztességes doktori témavezetőnél.

Ábra: Csökkenő ECS klímaérzékenységi adatok, mivel egyre naprakészebbek a vonatkozó szaktanulmányok. Az első ilyen típusú ábrát Prof. Francois Gervais francia klímakutató [5] publikálta, és azóta újra és újra kiegészítik.

...

A klímatudomány nem is ismeri a klímaérzékenység statisztikailag bizonyított határait. Közvetlen mérések vagy akár kísérletek az ECS jobb megértése érdekében nem lehetségesek. Az érintett mechanizmusok összetettsége, valamint a légkör, a szárazföld, a tengerek és a krioszféra közötti kölcsönhatások rendkívül bonyolultak, amelyeket még mindig nem értünk, még ma is áthághatatlan ismeretbeli akadályok tornyosulnak előttünk. Úgy tűnik, ez a közeljövőben sem fog változni. Mégis a klímavédelem egyik bázisadatának tekintik.

További kérdések ebben az összefüggésben a szélsőséges időjárási jelenségek, például tornádók, aszályok, árvizek, az éghajlati modellek megbízhatósága és még sok más. Mindezekkel a témákkal már egy rövid összeállításban is foglalkozott a szerző ([itt](#)), ezért nem szükséges újra megismételni.

Mi következik a klímaérzékenység tudományos bizonytalanságából?

Ha a szakirodalomban említett legalacsonyabb, 0,6 °C-os ECS értéket ártalmatlannak, a legmagasabb értékeket pedig veszélyesnek tekintjük, akkor felmerül a kérdés, hogy a nyugati világ fejlett társadalmi hogyan kezeljék ezt a bizonytalansági problémát (a világ népességének 80%-ára vonatkozó éghajlati menetrendet már említettük).

A legészszerűbb megközelítés az lenne, ha követnénk az imént leírt ismereteket, miszerint a légkörbe kibocsátott antropogén CO₂ korlátozott a fosszilis tüzelőanyag források kimerülése miatt. Az éghajlati érzékenységgel kapcsolatos bizonytalanság mellett az egyetlen ésszerű lépés az, hogy hagyjuk a dolgokat a maguk útján haladni, és megfelelő pénzeszközöket biztosítunk és intézkedéseket hozunk a szokásos időjárási csapások, például az aszályok és árvizek elleni védekezésre. Ez magában foglalja pl. a gátak magassági beállításait is, amelyeket már folyamatosan figyelnek (Hollandia a kiváló példa). De van ennek egy másik módja is, az alábbiak szerint.

A modern korban a **haszon-költség elvét** alkalmazzák a várható károk elhárítására. Az éghajlati probléma esetében a „dekarbonizáció haszna” sajnos rendkívül bizonytalan: az első ok a fentebb ismertetett éghajlati érzékenység bizonytalansága. A második ok az időjárási szélsőségek **eddig nem megfigyelt növekedése**, a megnövekedett CO₂ ellenére (az elmúlt 9000 év éghajlati múltjához képest). A jelenlegi éghajlatunk kényelmesen illeszkedik ennek az éghajlati múltnak a keretei közé; nincs szó "éghajlati vészhelyzetről".

Továbbá egyáltalán nem magától értetődő, hogy a magasabb hőmérséklet károsabb lenne, mint az alacsonyabb. Az emberi történelem azt mutatja, legalábbis a mérsékelt és hideg éghajlati övezetekben, hogy a melegebb éghajlat mindig is kedvezőbb volt az ember számára. És végül, a több CO₂ jobb élelmiszertermést eredményez. Az "előnyök" bizonytalanságával ellentétben azonban a dekarbonizáció rendkívül jóléttromboló költségei könnyen megbecsülhetők. Mi

A racionálisan indokolható és kiszámítható döntéshozatal modern korban az emberiséget érintő összes fenyegetést össze kell hasonlítani a haszon-költség elve szerint. Az éghajlati probléma mellett további problémák is felmerülnek, pl. a biztonságos vízellátás problémája (Izrael a legjobb példa), az óceánok műanyaggal és a földközeli pályák műholdhulladékkal való szennyeződés problémája, a trópusi erdők erdőirtásának problémája, a veszélyes világitványok problémája ...

Mindezen fenyegetések esetében meg kell határozni és össze kell hasonlítani a kiküszöbölésük költség-haszon arányát. Pénzt csak egyszer költhetünk el. A hozzávetőleges számítások és a mára igen kiterjedt éghajlati irodalom pártatlan figyelembevétele azt mutatja, hogy a klímaprobléma az **ebből az összehasonlításból származó rangsor alján** van. A világ lakosságának fent említett 80%-a már megértette ezt, a legkevésbé sem törődik a klímavédelemmel, és egyre inkább pl. szén használ. Ezzel szemben Németország, ahol a CO₂-kibocsátás kevesebb, mint a globális kibocsátás 2-2,5 %-a, ezt még nem értette meg.

A német politikai viselkedési forma némileg meglepő, mert a legmagasabb kormányzati szinten tapasztalható (fentebb említett) extrém szakértelmi deficit ellenére a német politika nem teljesen ostoba. Hiszen léteznek második és harmadik kormányzati szintek is, egy részüknek nagyon jó szakemberei vannak. Mégis, miért nincs esély arra, hogy a költség-haszon elv alapján a „klímavédelem” a korábban említett valamennyi fenyegetés sorában a végére kerüljön, mint legkevésbé fenyegető veszély. Ahol pedig a szakértelem nem érvényesül a kormányzásban, nem azt nevezik diktatúrának?

Az okot nem nehéz belátni: a klímavédelem olyan a politikusok és a nagy nemzetközi befektetési társaságok számára (amire a Black Rock a legjobb példa), mint a méz a medvéknek. A lakosság ügyes propagandisztikus ijesztgetésével (klímaalarmizmus) a kormányzás legkényelmesebb módja a **tervgazdaság bevezetése**, amely akár még a belélegzett levegő megadóztatásáig is kiterjedhet. A nagy pénzvilág keretében a megvesztegetett politikusokon keresztül pl. olyasmint lehet a világra hozni, mint az ESG (Environmental Social Governance [itt](#)), és ezzel sok pénzt keresni, amit a „klímavédelem” rabszolgáiból facsarnak ki. Szerencsére a bűnöző ESG már kezd politikai ellenállást kiváltani ([itt](#)), nálunk sajnos még nem. A téma folytatása túllépne ennek a cikknek a keretein.

Visszatérve a jelenlegi német „közlekedési lámpás koalícióhoz”: nem akarja elfogadni a klímavédelem és az energiaátállítás tudományos tényeit, az utolsó CO₂-mentes német atomerőműveket is a szemédtombra hajtotta, pusztán ideológiai okokból, és minden tényszerű kényszerítő szükség nélkül. Mindez felelőtlenség, ellenkezik a német nép érdekeivel, ellentétes az európai szomszédjaink érdekeivel, a minket tápláló német ipar érdekeivel. Megszegték a felelősök a hivatali esküjüket, hogy "elhárítják a német népet ért károkat". Sajnos a mi joggyakorlatunk nem ismer olyan eszközöket, amelyekkel büntetőjogilag felléphetnénk az ilyen felelőtlenséggel szemben.

A szerző szeretné, ha kollégája, Ganteför úr (akit személyesen ismer és nagyra becsül) is alaposabban szemügyre venné a német energiamizéria narratíváit, és videókat készítené róla. Továbbá következtetéseit kicsit bátrabban és világosabban is megfogalmazhatná. Megérdemelnék.

A vázolt kritika és elemzés után a német nyomorúság orvoslására is sor kerülhet, az alábbi 6 pont szerint:

Milyen klíma- és energiapolitikai változtatásokra van szükség ahhoz, hogy Németország megszabaduljon a szorongató nyomorúságától?

1. pont: A megújuló törvény (EEG) visszavonása. A nap-, a szélenergia és a biogáz hasznosítása a szabadpiacon versenyezzen támogatások és kiemelt átvételi kötelezettség nélkül, a következetes természetvédelem betartása mellett (a szélturbina-kísértés akkor 24 óra alatt véget ér, a többi néhány héttel tovább tart).

2. pont: A szénkiszállítás fokozatos megszüntetése. a földgázfelhasználás folytatása (nem maradhatunk olyan rossz viszonyban Oroszországgal, mint ma). A német palagáz hasznosítása. Új atomerőművek építése, és lehetőség szerint a meglévő, leállított atomerőművek újraindítása.

3. pont: A CO₂-adó megszüntetése. Minden típusú ESG pénzügyi termék elutasítása.

4. pont : Az összes hőszigetelési előírás és az építési szabályzat felének törlése. A bürokrácia következetes csökkentése. El kell vetni az olyan kötelező módszereket, mint amilyenek az egykori NDK-ban voltak.

5. pont: Leállítani a belsőégésű motorok gyártásának és használatának leállítására vonatkozó minden törekvést, minden eddigi szabályozás visszavonásával. Az e-autók támogatásának megszüntetése, legfeljebb a belvárosi helyi közlekedésben való fenntartása. Az e-üzemanyagok versenyezzenek a szabadpiacon.

6. pont: Racionális tartózkodás a „hidrogéngazdaság” közgazdasági és technikai nonszenszeitől. Ha megéri a hidrogént hasznosítani, akkor állja meg a helyét a szabadpiacon (de hát a hidrogéngazdaság nem versenyképes, mert kirívóan nagyok az energiaveszteségei a termelésben, szállításban és tárolásban).

Források

[1] Y. Huang and M. B. Shahabadi, 2014. Why logarithmic? A note on the dependence of radiative forcing on gas concentration, AGU Journal of Geophysical Research: Atmospheres, 10.1002.

[2] IPCC_AR6_WGI_SPM_for_Policymakers, A.4.4, S. 11

[3] <https://reason.com/2022/02/09/worst-case-climate-change-scenarios-are-highly-implausible-argues-new-study/> , die Originalstudie dazu:

<https://iopscience.iop.org/article/10.1088/1748-9326/ac4ebf/pdf>

[4] F. Stefani, 2021. Solar and Anthropogenic Influences on Climate: Regression Analysis and Tentative Predictions, MDPI Climate, 9, 163.

[5] F. Gervais, 2016. Anthropogenic CO₂ warming challenged by 60-year cycle, Earth-Science Reviews, 155, 129-135.

* * *

Két függetlennek tűnő cikk. Az egyik **a jelenlegi közlekedési lámpás kormány** felkészületlenségét, vergődését, ideológia vezérelt kapkodásait szemlélteti, és a rövid idő alatt kibukott amorális jelenségekre utal, ami a csúcson súlyos szakismereti hiányossággal párosól. Az alkalmatlansága nyilvánvaló, nem képes kivezetni Németországot az egyre súlyosbodó helyzetéből.

De lássunk tisztán: a súlyos helyzetet örökölte **az előző kormányoktól**, amelyeknek vezetőereje a CDU volt. Az energiaválsághoz vezető közös klíma- és energiapolitika az előző kormányok terméke, amelyben jelentős szerepet játszott a CDU fokozatos balratolódása, a

klímavédelemben a zöldekkel való összeölelkezése. A szövetségi parlament 2000-ben megszavazta a megújuló törvényt (EEG), és ezzel elindult a lavina a német Green-Deal, az Energiewende megvalósítására. A szélsőségesség jellemzésére csupán egy adat: máig közel 140 GW szél- és naperőművi kapacitás épült, mégis energiaellátási problémák vannak. Veszélybe került az energiaellátás biztonsága, jelentős energia-áremelkedések és infláció mellett.

Azt gondolnánk, hogy a CDU ellenzékben felismeri súlyos hibáit és az Energiewende-ből kifarolva politikai fordulatra képes. De nem! Erről szól a másik cikk. A hivatkozott berlini gazdasági napon a CDU politikusai arra a kérdésre keresték a választ, hogy Németország miképpen maradhat fejlett ipari állam? De a régi nótát fűjták, oly annyira, hogy a nyugdíjas G. Ganteför professzor megdöbbsent az elhangzott ideologikus és irreális gondolkodásmódon. Elhatárolódní mégsem tudott, és ez rámutat Németország másik súlyossá vált állapotára: a német értelmiség nagy része a klímaalarmizmus nyomása alatt a klímavédelmi manipuláció áldozata lett. Egyszerűen bedőltek és évtizedeken keresztül elfogadták, sőt a többségük támogatta a kormányok klímapolitikáját és annak megvalósítási stratégiáját, az Energiewende-t. Mi több, nagy részük még büszke is arra, hogy Németország a klímavédelemben példát akar mutatni az egész világnak.

És ebből máig sem gyógyult ki. Ehhez vajon mire volna még szükség?

A válaszom: józanul gondolkodó hiteles államférfiakra, akik szembe mernek szállni a globális érdekekkel. Ehhez viszont szükség van a NÉP széleskörű támogatására.

Emberek! Ez a feladat rátok, ránk vár. És ez nem kevés!

(Petz Ernő, 2023. 06. 21.)